

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a atrassats des 2.º tom...	0'06	»
Id. id. des 1.º tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins España.....	{ 3 mesos....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	{ 3 mesos....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

SA MALETA DES COMPTE.

I.

En Jòrdi era un atlòt pagès, fané, que feya de llauradó, y qu'estava ben enamorat d'una fadrina hermosa y ben espigada, qu'havia nòm Magdalenà. Es Vicari des séu llogaret heu sabia d'ell mateix, y li aconsayava que no la festeljás ni conversás amb ella fins qu'hagués arplegats es doblés necessaris per fé es parament de casa y per podè viure després de casat amb aquella tranquilidat d'esperit que té aquell jornalé que sab que no li mancan mèdis per doná pá à sa dòna y à n'ets infants que puga tení.

Succehí que na Magdalena tengué un fíy d'amo que també s'enamorá d'ella y estava empenat en demanarla totduna per casá; y còm s'atlòta estimava En Jòrdi, el va avisá perque parlás à son pare primé que s'altre, no fós còsa que s'interés d'un partit més rich y es caminá devant fossen causa de trèurerlí sa carn de s'òlla quant ja la tenia à punt de fé un bon bròu.

En Jòrdi acodí à n'es Vicari, li contá lo que passava y aquell sant homo que tot ho fiava à sa Providència, li contestá:

—Mira, Jòrdi. Tu pòts fé lo que voldrás. Pòts aná à demanarla à son pare avuy mateix, però ja sabs qu'ara no't pòts casá; y que no tròb prudent que sense podè fé via hajas de pèdre es temps festetjant y entretenguent amb paraules una atlòta tan bona còm na Magdalena.

—¿Y si s'altre parla à son pare y li diu que sí? (va contestá En Jòrdi.) Ja ven que llavònses per més que na Magdalena li diga que m'estima més à mi, son pare, que veurá que jò fas es joch des mut y que som més pòbre, farà tot quant sabrá per fé girá s'intenció de sa fiya, y será fácil que jò me qued en farislá y no tenga ni na Magdalena ni un altre, perque jò en no essé amb ella no me casaré may y m'haurán d'enterrá amb sa creu d'ets aubats.

—Tú, ten paciència, (digué es Vica-

ri,) y comaneu à la Puríssima, que ja sabs que sempre hem sentit à dí qu'es matrimònis cristians vénen de Deu, y debades farán ets altres, inclús son pare y tot; que si está destinat que na Magdalena ha d'essé sa téua, heu será y fóris, maldement el mon se gir demunt devall.

En Jòrdi baixá es cap, fé un jamech, besá sa má à n'es Vicari, prengué s'axada en es còll y s'en aná à sa feyna.

Quant acabá es jornal que s'en tornava à ca-séua à s'horabaixa del tot, trobá demunt sa carretera amb sos pèus un bulto. Va veure qu'era una maleta de pell y traciá d'alsarla amb sa má esquèrra, però era tan faxuga qu'hagué de deixá s'axada, trèure del tot s'estám de sa séua fórsa per poderlasé carregá y així còm pogué l'arribá à sa casa.

—Ara ja m' podré casá, (deya p'es camí,) perqu'es pès d'aquesta maleta no pòt essé ocasionat més que des molts de doblés que deu tancá dedins. Encara seré à temps de tocá mare primé qu'es fíy de l'amo.

Arribat que fonch à ca-séua correngué à veure es Vicari per dirli sa novedat qu'hey havia, y perque fos éll qui li demanás s'atlòta; mes uns contes fa s'ase y un altre es traginé. Es Vicari li va dí qu'aquella maleta no era séua maldement l'hagués trobada perduda, y que tenia obligació de cercá son amo, per tornarley intacta. En Jòrdi la volia obrí per veure lo qu'hey havia dedins, més es Vicari no ley comportá perqu'estava lancada amb clau y aquesta la tenia son amo y no éll.

A n'En Jòrdi s'ánima li caygué en es pèus quant sentí axò y perdé totes ses esperances qu'havia concebudes, y es Vicari quedá amb ell en qu'heu diria demunt sa tròna es primé dia de missa, y que segons es tròpis que li donaria es señó de sa maleta per haverley salvada, parlaria à son pare de na Magdalena.

Un mes després no havia sortit encara l'amo d'aquell bolich, y debades es Vicari havia escampat sa noticia fentho à sèbre p'es saïtx y dedins l'Iglesia, y debades havian fet lo mateix tots es Vicaris y Rectós d'aquells poblets y viles

d'allá pròp, y debades heu havian anunciat molts de diaris. Rès fa fé rès. En vista de que no sortia es señó de sa maleta, un diumenge va aná es Vicari à can Jòrdi, y li va dí:

—Mira: Deu vòl que tu sies depositari de lo qu'aquest bulto conté. Se fa precis que l'obriguem amb totes ses formalitats degudes, perque no tan sòls hey pòt havé còses que se pòden pèdre amb el temps per poch cuydado, sino que pòt també havernhi d'altres que deixin de goñá lo qu'es just; y tant amb un cas còm en s'altre, tú tens obligació de cuydarté de qu'aquesta maleta torn à son amo de sa manera que manco perjudicis li ocasion.

L'obriren, procurant forsarla lo ménos possible y à sa part de dedins hey trobaren dues inicials gravades à un escut de llautó amb una corona de Còmpte demunt. Véren després unes quantes camies de batista fina, un retrato d'un señó véy, un rollo de papés y escritures que los donaren coneixement de qui pogués essé es señó d'aquells objectes y lo que més los admirá fonch qu'à n'es fondo de sa maleta hey havia compòsts en paquets uns trenta mil duros.

En Jòrdi quant va veure tanta riquesa badava un pam de boca y es Vicari tremolava còm una fuya de poll y no gosava passá envant amb so conté es paquets y en consigná à s'inventari que feya, sa cantidat líquida d'aquells capitals.

Vista després sa séua importancia torná à fé nòves investigacions per trobá es viatgé qu'havia perduda aquella riquesa; escrigué à París perqu'à la cuenta y segons es documents de sa maleta, es Còmpte aquell era d'una gran casa d'aquella capital; li contestaren qu'es señó véy havia mòrt guillotinat y qu'es jove havia arplegat lo que tenia y era fuyt; y ningú sabia per hont parava, ni si era mòrt ó viu, y que mentres sa Revolució de France durás, no esperavan qu'hey tornás per allá en es cas de que encara visqués.

Es Vicari, desconfiant ja del tot de podè restituhí aquella maleta aconsayá à n'En Jòrdi qu'aprenqués de lletra y

de contes, y un any després se presentá s' ocasió de vendre's una possessió molt bona ran des mateix camí ahont havia trobat En Jòrdi aquells capitals. Amb una part des mateixos ley fé comprá, destinant ets altres per ferli millores; la posá en cap d' En Jòrdi; li va demaná s' atlòta; y un dia, abans de sa missa, los casá y los benehí y los acompañá à sa nòva possessió ahont los va deixá com amos y dueños, prometent anarlos à veure sovint.

Se passaren alguns anys. En Jòrdi y na Magdalena tenian ja una nina més rossa qu' un filet d' or, que per lo alegre, sana y desxondida, era s' alegria de tothom. Aquella possessió anava més arreglada qu' un pèrn de rifa y ses séues inculcades y abandonades terres, baix de sa direcció des Vicari y de sa má d' En Jòrdi, s' eran convertides en viñes, en fruytals, horts, prats y tota casta de contró de trèta y profit, animantla y fentla alegre ses guardes de xòts, auveyes, égos, vaques y altres animals qu' hey tenian es séu vivendo.

Si li havia costat vint mil duros y n' hi havia gastat deu mil en millores, llavònses ne valia ja més de cinquanta mil, perque més de deu pagesos de roñó clòs n' hi havian oferit de dos à tres mil duros de renda y éll no los s' havia escollat. A tots los donava sa mateixa contestació:

—No es méua. Quant venga son amo los faré presents es vòstros oferiments y vos tornaré sa respòsta.

Però aquells pagesos que sabian que allà no hey havia més señó qu' ell y que à s' hipòteca la tenia en cap séu, prenian sa séua contestació com una carabassa amb *wich-zach* ó una negativa des-fressada y s' en tornavan cul batut y cara alegre.

De cada dia aquella tèrra tenia més enamorats y arribaren à empená es Vicari y tot per fé boca à n' En Jòrdi, però es Vicari los deya lo mateix.

—No es séua y no la pòt arrendá. En Jòrdi diu la veritat. No teniu qu' anarli en torn, perque tan mateix no li fareu fé-anques.

—Quant En Jòrdi mos ho deya no' l creyay, (contestavan), però ara que vòstè mos ho diu heu posam en corantena, fins que mos diga qui es son amo.

—¿Son amo? (replicava es Vicari.) Tant mateix vòltros no' l coneixeu. Es un Còmpte de París que no es vengut may à veure sa séua hazienda, ni es regulá que venga per ara perque no sab aquesta hazienda per hont para.

Ets amos s' en tornavan poch aconhorçats amb aquestes explicacions y creyay qu' es Vicari y ell feyan lliga y qu' es no volerla arrendá era perque la duyan amilges; arribant à n' es punt de creure com article de fé qu' aquell pòbre sacerdot hey tenia part interessada amb so negòci, perqu' encara que se recordassen de sa crida d' aquella maleta perduda no

creyay qu' aquell tròs de cuyro tengué cap punt de contacte en sa possessió, que desde qu' En Jòrdi l' habitava era coneguda amb so nòm de *Sa Maleta des Còmpte*.

(Continuará.)

PEP D' AUBENA.

SONETS DE PEUS FORSATS.

À UNA MALA PINTURA.

¿Que los pareix sa rara
Qu' aquí defora hey ha y no's gens
Més ben pintat está es cul d' una
Sia dolenta ò nègre y
Ell si no fos alegre sa
Des balcó d' una casa ben
Y donás à una plassa
Ne fora sa miranda còsa
Si qualche dia es séu señó l'
A sa pared amb arbres tan
Ningú dirá que sa pintura el
Perqu' à una obra séua pren sa
Seria convenient tornarle
Ab milló puñy y ab un pòch més de

endomassada
vella,
pella
espeñada?
mirada
novella,
bufarella
fada.
espeña
florida,
reña
vida.
feña
mida.

II.

A UNA PLOMA.

¿Oh ploma méua, abans
Amb tanta rama, hey ets tornada
Una maya passada per sa
No vals, que no sé com no t' he
Cap còsa digna ni d' essè
May has escrita: quant eres
Una hazienda esperava
De tú, deutes m' has dats que son sal
Aquesta punta téua es papé
Y es téu trampó tot va tinta
Yaquest rich-rach que fas parex que
Pòts reñá lo que vulgas, que' n ma vida
Voldré sèbre qui ets ni qui' t va
¿Pòbre del qui de tú' n va prendre

endomassada
vella!
pella
espeñada.
mirada
novella
bufarella
fada.
espeña
florida
reña.
feña.
mida!

TÚ Y ELL.

SA MÉUA DÒNA.

Sa méua dòna, sempre
No vòl confessá may que sia
Tapa amb farina son color de
Y sa cara ja té tota
De fadrina, per mí va essè
Com una tèrra que promet,
Jò esperava que fos ben
Y va essè de casada, buyda y
Y com més va més vèla y més s'
Debades de conseys la tench
Quant los hi don s' enfada plòra y
Lo milló que puch fé, si bona
Amb ella vuy tení, es tornarla
Còure, bescòure y tayarle de

endomassada
vella;
pella,
espeñada.
mirada
novella;
bufarella
fada.
espeña:
florida,
reña.
vida
feña,
mida.

UN VEY.

¿QUE 'N TENDREM D' AYGÓ?

Sa questió de s' aygo torna aná remoguda, de lo qual mos n' hem d' alegrá perqu' encara qu' amb aquesta no crech

qu' arribem à tocá mare, sempre es hò parlarné y fé qualche còsa per arribá à s' enfront. Ara se presenta un señó catalá que propòsa à s' Ajuntament s' aprovació d' unes bases qu' à n' es pareixe prometèn molt per defora, però convé examinarles per dedins per veure si son lo qu' aparentan ó vòlen aparentá.

Aquest señó té un gran nòm per lográ es séu objècte, però nòltros mos estimariam més que' n lloch d' anomenarse *Font-seré* se titulás *Font-seré*, y qu' endevinás; perque aquí está sa dificultat principal.

Una vegada un pagés feya un clòt dins ca-séua y trobá buyd, y va veure que dins aquell buyd hey havia un líquid que cregué qu' era aygo. Volgué tastarla y va essè òli; y quant pregonava per la vila qu' havia trobat una font de òli llampant, se presentá es veynat perque tapás un forat qu' havia ubèrt demunt sa vòlta d' un safareix d' òli que tenia devall ca-séua.

Per de prònte pareix qu' aquest señó té concedides ses aygos que trobará dins una estensió de tèrra ó pertinència que está situada dins es torrent de Sant Pere d' Esporlas.

¿Alèrta qu' aquesta pertinència no sia una impertinència p' es veynats!

Alèrta qu' aquestes aygos no tengan ja son amo de fa temps; perqu' hem senti contá que ses aygos de sa Font de sa Granja que van à pará en es torrent de Sant Pere, aquest les se beu (no Sant Pere, sino es torrent) y més avall les torna escopí convertides en sa Font de na Bastera y amb sa de la Vila.

Es frares de La Real duyan plet una vegada sobre aquestes aygos y per demostrá qu' eran ses séues posaren dos sachs d' aumànguera dins es torrent y ses aygos de na Bastera sortiren color de sanch.

Com aquest señó té concedides ses aygos que trobará, qu' es lo mateix que dí «ses que no han estades trobades may» es fa precis diferenciá bé aquest punt perque podrá succehí molt bé que fessèm sa feyna à s' enrevés; es es dí, qu' axí com altres, en trobá aygos vives dins un pou procuran trèurerles defora, bé cercantles à un punt més baix ó bé obrint mina y íentles penjá de sa manera més econòmica, perque corrin pe sos pèus per dins síquies; podria essè qu' ara aquest señó fés pous à ses aygos que ja tenen sortida y que ja corren totes soles; y que traguentles dirèctament pe ses boques d' aquests pous amb s' escusa de que son séus, los tayás ses cames y les baldás del tot.

Nòltros p' es hé des país y pe sa comodat de Ciutat, pròu voldriam que ses aygos que trobás fossen nòves; però, ¿y si aquestes aygos, qu' éll pensarà que son nòves, ja están trobades d' abans; será just que sian séues? De cap manera.

Segons noticies es séus pous están

entre. Sa Font de la Vila y sa de na Bastera ó d'en Baster y perilla molt, moltíssim, que ses qu'ell diu qu'ha trobades ó trobará, sian ses d'es depòsits que donan aliment à n'aquestes dues fonts y altres ja conegudes y trobades.

Demá qu'ell trèga aygo des séus pous amb una màquina de vapor podrà succehí que s'aminv sa Font de la Vila per etemple, y si hey ha qualcú que diga qu'es per causa de sa màquina podrà contestá éll qu'aquesta minva es natural y es una de tantes mancades còm té cada any. ¿Qui aclarirá llavó qui té rahó des dos?

Convé per lo mateix que s'Ajuntament de Palma y es Sindicats de l'Horta que no son més qu'administradós d'unes aygos perteneixquents à n'es vecins de Palma en general, pòsin es pèus ben plans, y abans de més remó fassan aforá ses fonts conegudes y estableixcan es servici que fa estona devian havé de tenni establí qu'es s' aforament periòdich d'aquests manantials per dedulí s'aygo que 'n surt amb un any per terme mèdi y coneixe d'una manera ecsacta sa séua riquesa; per podé dedulí amb el temps, d'aquests datos, ses minves que pujan sofrí ses fonts públiques à causa de ses sangries que puga fé aquest seño en es séus depòsits naturals, pensantse que son aygos nòves.

No es lo mateix trobá manantials nòus qu'están tancats y no han tengut may forats per hont sortí naturalment, que fé forats nòus per hont trèure còm à séues ses aygos d'altri, ja trobades y explotades per espay de molts de sigles.

No es lo mateix tampoch es cás de qu'un particulá dins sa distancia de sa lley òbri un pou per utilisá aygos d'una capa qu'utilisan altres particulás.

Es cás present es molt diferent. Se tracta de tot un públich que té varies fonts que no li bastan p'es séus usos; y ne cerca d'altres; y surt un particulá que després de trobá es depòsits d'aquestes fonts vól trèure s'aygo per un còll nòu, y diguent qu'es séua, tracta de vendre-la à n'es mateixos propietaris à n'els qui la lleva.

Nòltros no assegurarem sense veureu que sia axí; però perilla molt que s'etemple qu'hem posat no venga aplicat à n'aquest cás còm s'anell al dit.

Ja 'n tornarem parlá qualque dia.

POQUET Y CLARET.

XEREMIADES.

Invitats per sa Junta Directiva de sa Liga de Contribuyentes perque diguem sa nòstra opinió sobre lo hò que seria qu'aquesta provincia obtengués un hò resultat en sa baixa de base que té demanada en es Govern, nòltros no podem

ménos de fé present la veritat. Mallorca qu'es considerada còm una provincia des Continent y que segueix es rumbo de ses altres, está en circumstancies escepcionals que mereixen essè ateses.

Si sa provincia de ses Balears estigués afagida à n'es Continent seria just que seguís sa retglá general de ses demés, però estantne trenta ó més llègos lluny es lo mateix qu'una casa de sa Pòrta de Sant Antòni de Ciutat que'n fassan deu duros de renda, que la traginassen fora-pòrta al mitx del camp à quatre ó cinch kilòmetros lluny y s'empeñas es séu amo en trèure 'n sa mateixa renda.

Ara aplicau es simil y treysné consequències.

*

**

Diuen qu'han de fé un ferro-carril de Sòlle à Alaró.

¿Y s'escolá de 200 metros qu'hey ha d'un punt à s'altre còm el botam?

¿Y sa serra d'Aufabia ó es Barranch que separa es dos pòbles còm la passam?

Amb un tunel me contestarán y jò replicaré: «Si es axís, callo, però no deixarà de du un rost més que regulá.

Millorant es pensament, proposaria que ses tèrres que treuran des tunel les tirassen dins ma, per fé una carretera desde Sòlle à Barcelona p'es qui vulgan anarhi à peu.

*

**

Contan, (no sé si es vè), qu'un francés visitá un dia una de ses viles més notables de Mallorca, ahont, còm es regulá, li enseñaren lo milloret de sa població y li feren à sèbre qu'havia poch dies s'havia formada una societat amb un títol de lo més brillant científich y literari, per adelantá aquella vila, y que es primé dia de sa séua creació ja va contá amb un número considerable de sòcis; y qu'es *franchise* digué:

—*Oh, mon ami! ¿Et dans ce village y à t'il des hommes assez illustrés pour la formation de la société que vous avez dit?*

—*Oh!!!... si seño. Vostè ha de sèbre qu'aquí, es més tonto, es hò per Bisbe. ¡No faltava més! ¿Que no mos trobam dins del sigle des *teléfono*? ¡Ja's de rahó!*

Diuen també, que passat un any es mateix francés visitá altre vegada aquella mateixa vila y demaná amb quin estat de prosperidat se trobava aquella societat, y li digueren que molt bé, pues havia donats bastants hòns resultats, y còm demostrás desitjos d'assistí à una de ses séues sessions li oferiren acompanyarley aquell vespre.

Efectivament, es francés se presentá acompanyat d'un parey d'amichs per enterarse de lo qu'allà se discutiria, perqu'era homo de grans coneixements científichs y literaris; però, ¿quina no seria sa séua sorpresa al veure que tot se reduhia en fumá molt, en resòldre geroglífichs y xarades, en heure y jugá

qualque mica, en despellissá el pròxim, y en conversá de negòcis, d'atlòtes y de pòrros-fuyes; axí es, qu'acabada sa sessió ets amichs li demanaren còm li havia agradat y éll contestá lo siguent:

—Sempre es milló que pèrdin es temps aquí dins que per dins tavernes ó cases de mala anomenada.

¿Que tens mosca? ¡Xupet aquesta!

**

**

¿No hey hauria una hòna persona que s'empeñas en fé adobá aquells clòts que fan ses ròdes à totes ses Pòrtes de Ciutat just devora es pònt de fusta que ténen?

S'estalvarian moltes sobatudes y rompudes de mòlles à n'es qui qualcan, y aquests n'estarian contents y satisfets.

*

**

Diuen que sa pò guarda sa viña y s'Ajuntament de Palma per pò des còlera ha prèses ara disposicions qu'havia d'havé prèses ja fa mitx any. Ara ja no hey ha cloveyes de tardnja ni coues de sèba per mitx des carrés. Ara qu'es temps ja ha refrescat ja no se senten aquelles pudós de claveguera que se sentian dins es Maitx. Ara ses aygos s'encarregan d'agraná es carrés y d'arplegá es fems.

Però axò no fa que qualsevòl hora no sia hòna per prendre disposicions que han d'essè sempre beneficioses en es vecindari.

En lo que convé que pens també s'Ajuntament ara qu'es hora de mirá en-avant per no caure enrera es amb so fanch y amb sa fosca perqu'aquest hivèrn comensa plové y aviat no'n podrán passá per Plassa més qu'amb xangués.

*

**

Una pregunta d'ignorant:

¿Que no hey ha Batle qu'es cuyd des carruatges públichs de llogué y diligències de ses viles de Mallorca?

Moltes n'hi ha de tan véyes y espe-llissades que per via de hòn govern lo qu'es jò les faria dú à n'es Mercat de trastos véys es dimars y es dissaptes.

COVERBOS.

Un capitá de tròpa y un Catedràtich de s'Institut, anaren à cassá un dia dins *Son Suñé*, acompanyats, es militar des séu assistent y es Catedràtich d'un des séus deixebles.

Toparen y féren gròs; y es mitx dia s'arreglaren un diná que s'en porian xupá es dits.

Tan satisfets quedaren d'aquella eixida aquells cassadós, que llepolits determinaren tornarhi l'ondemá, y per aquell vespre féren romandre à unes cases d'allá pròp à s'assistent y s'estudiant. Ells no

hey quedaren perque tenian ganes de contá aquell vespre dins es *Cafè* a n' es seus camarades sa gran cassada qu' havian fèta y menarse n uns quants d' ells per s' expedició des dia siguent.

En efecte parteixen tot gojosos aquells dos cassadós cap à Ciutat, amb ses bandleres adornades amb moltes perdius; y perque les poguessen tastá aquell vespre es seus sirvents, deixaren una de ses moltes qu' havian agafades a s' assistent y s' estudiant.

Quant aquests dos la tengueran aguiada amb una bona salsa de tomátiga, aquell estudiant trobá qu' havia tornada petita y qu' era poch una per dos. Còm ja la se menjava amb la vista y tenia ganes d' empassolarsè ell tot sòl, va fé aquesta propòsta à s' assistent.

—Mira: més val un bòn hereu que molts de llegats; ja veus qu' una perdiu tota sola per dos, es una misèria; y tant tó còm jò, que no tench molta talent, la raos acabaríam tota; per lo mateix he pensat que sa perdiu la se menj aquell que goñarà ses messions qu' ara te vaitx a dí.

Aquell assistent que més sério qu' una patata l' estava escoltant, badant un pam d' orea, li va dí:

—¿Meem quines messions has pensades?

—Ydò, veus, (va dí s' estudiant;) he pensat que se menj tota sa perdiu aquell que n tres bots, partint d' aquí, se farà més enfora de sa taula.

Es militar, que tenia millós comes que s' estudiant, cregué que li convenia y pensant essè es goñadó de segú, va admelre sa propòsta.

Comensau à botá, y s' estudiant que no duya moltes pretensions de ferse iluñy de sa perdiu, amb sos tres bots no arribá més que ran des portal de ses cases. Tot goijós es militar ja se veyá l' amo absolut de sa perdiu, y pensant fé una fantasia amb so segon bot ja se tirá fora des portal y amb so tercè devòra es lladoné de sa clasta, però s' estudiant qu' era més pòlisa y ja la duya tramada, totduna que vé s' ocasió li doná ses pòrtes p' ets uys à n' aquell betsòl d' assistent, que vejentse burlat s' hagué de menjá ses ungles allá defòra y badá se boca à n' es vent; mentres s' estudiant amb unes bones riayes se va enflocá tota sa perdiu, no levant es biuló de ses pòrtes fins que va havè fèt net de tot.

S' assistent li hauria pegat però va reflexioná que s' estudiant amb una perdiu dins el cós tendria més fòrsa qu' ell, y li goñaria.

*
**

A un llogaret d' un pòble forá de temps immemòrial, havia establida sa costum d' aná à prendre xocolate à sa casa parroquial després de sa missa de la fèsta, tots ets amos de ses possessions del terme.

Veureu que l' amo n Pere-Juan que

sempre frequentava una tàvèrna, única en aquell loch, qu' era s' oficina per lont passavan tots es contractes d' aquell poblet, ahont havia après d' essè dòcta amb so copèo, va arribá degut à s' artificio des contrabando à formá part de aquella distinguida secció, y ja l me teniu assegut à sa taula, la cual animava el seño Rectó de la parròquia amb sa séua conversació.

Estant d' aquesta manera s' hi presentá sa criada amb sa xocolatera qu' encara hollia y umpl ses xíqueres còm de costum.

El seño Rectó y es pedricadó que ja duyan rusca, anavan animant à fi de que se comensás sa funció, y l' amo n Pere-Juan que no es fé pregá, digué tot resòlt:

—Ja hey som.

Y se tirá es xocolate dins sa boca còm una copa de resòlis.

S' estruendo y ses riayes qu' hey va havè per espay d' un ratet, no es per à dí ni per contá, fins que l' amo n Pere-Juan prengué es capell y s' en aná esperimentat de còm havia de beure es xocolate s' ainy siguent.

*
**

Anaren una cuadrilla de lladres à robá à ca un capellá.

A un d' ells, que tenia sa gracia d' escarni à qualsevòl. fingint sa veu d' un conegut des capellá, li obriren.

Apuntàren amb una arma de foch en es criat dantli l' alto, y lo mateix féren amb so capellá.

Ventse aquest tan apresurat los preguntá que volian.

—Cent duros, (respongué es qui feya de capitá.)

—¿Cent duros? no sé si hey son en tota la casa; però vat' aqui aquest mocadoret que conté tot es méu capital.

Es capitá obrí es mocadó, contá sa moneda y vé que sobrava un cèntim des cent duros:

—Tenga, vat' aqui axò que sòbra.

—No heu vuy.

—Sí, seño; ell heu ha de prendre. Li demanam cent duros y ha sobrat aquest cèntim. Cadascú que tenga lo qu' es séu.

*
**

En ses últimes eleccions passades deya un elector:

—Ja he desconfiat, no crech que n fassan may de s' Ajuntament.

—Si fa, (respongué un altre.) Alcalde no heu sereu may perque no més hey fan tals y quins; però Concejal, sí; ell hey fan qualsevòl.

CRIDES.

Es qui tenen demanats números atrassats de L' IGNORANCIA y es qui tenen encarregada s' encuadernació des toms publicats, pòden passá per s' Administració d' aquest setmanari, Cadenà de Cort, núm. 11, à recohlí ses séucs comandés.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Doblés à una part y amistat à s' altre.*

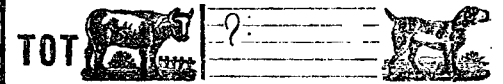
SEMBLANSES.—1. *En que té capoll.*
2. *En que fuita.*
3. *En qu' ha mesté cent.*
4. *En que fa lit.*

TRIANGUL.—*Ribella-Ribell-Riba-Rib-Rí-R.*

XARADA.—*Man-re-sa.*
PREGUNTES.—1. *Dues: llongo curta y pessetes llargues.*
2. *Es qui la cerca, perque s' altre lo qu' ha trobat es s' esuferá.*
3. *Entre s' aduladora es superior, però entre sa sensata s' inferior.*
4. *Trobá lo que per res d' aquest mon voldria veure.*

ENDEVINAYA.—*S' alumbrado de Manacòr.*

GEROGLIFICH.

TOT
 S D T R
 EN PEPIN.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un torero à un estel?
2. ¿Y un assòt d' hermitá à un dí?
3. ¿Y un capell à una caña d' obré?
4. ¿Y un barco à un carruatge?

EN JUSEPI.

TRIANGUL DE PARAULES.

.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.

Omplí aquests picls amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que jò estich; sa 2.ª, lo que jò duch; sa 3.ª, no té significat; sa 4.ª, lo que fa un canó; sa 5.ª, ses mèues inicials, y sa 6.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Vat' aquí una bona còsa
Per prendre bona quimera.
Prima y dos; y es tot se troba
Juntament dins sa tercera.

OMRELLUG ACOR.

FUGA DE CONSONANTS.

U. O. . . E. E. A. E. E. O. . . A. A. A
UN PETISCURRIS.

ENDEVINAYA.

¿Meem, Don Tòni, si m diñá
Qu' es axò qu' está ajagut
Sempre en remuy dins la má?
Vostè el sòl aprofitá
Sempre qu' ha de cavilá;
Però còm vostè es molt sabut
Crech qu' heu endevinará.

EN PEPIN.

(Ses solucions dissapte qui té si som vius.)